

INGEZONDEN.

ZIEKTE VAN WEIL?

Voor eenige weken vestigde dr. WESLY te Elinkwijk mijn aandacht op eenige gevallen van onder koude rillingen ontstaanden icterus, gepaard met algemeene ziekteverschijnselen, braken en kuitkrampen, hetgeen mij het vermoeden deed opperen of hier misschien de ziekte van WEIL, icterus infectiosus, spirochaetosis icterohaemorrhagica der Japanners, in het spel kon zijn. Het gelukte tot dusver niet spirochaeten te vinden en ook vertoont de cavia, intraperitoneaal met het bloed van een der patiënten ingespoten, na 4 à 5 dagen geen icterus of andere afwijkingen.

Deze feiten zouden niet de moeite van het vermelden waard zijn, indien niet heden door dr. BOK te Haarlem mijn meening werd gevraagd over hetzelfde ziektebeeld bij eenige personen uit Rotterdam, te Haarlem vertoevend. Zoowel bij de gevallen te Elinkwijk als bij die uit Rotterdam is aanraking met, uit het buitenland afkomstige, vodden aanwezig, terwijl ook in beide gevallen de ziekte is ontstaan in een omgeving, waar vele ratten, de dragers der spirochaeten, voorkomen.

Het komt mij nuttig voor de aandacht hierop te vestigen. Wellicht hebben ook andere collegae dergelijke gevallen gezien en kan misschien worden uitgemaakt, of de ziekte van WEIL hier te lande op het oogenblik meer voorkomt, zonder dat de aetiologische diagnose is gesteld geworden.

Zooals bekend is, komt de spirochaete voor in het bloed en de urine van de patiënten, maar is hierin slechts moeilijk rechtstreeks aan te toonen. Inspuiting van deze vloeistoffen bij een cavia geeft goede kansen, vooral in de eerste ziektedagen, liefst vóór het optreden van de geelzucht.

Bij het voorkomen van verdachte gevallen is het inroepen van de hulp van het Centraal Laboratorium aan te raden. Ook het opzenden van, liefst levende, ratten uit de omgeving van gevallen kan voor het vaststellen van het voorkomen der ziekte goede diensten bewijzen.

Utrecht, 8 Januari 1923.

H. ALDERSHOFF.

DE GENEESKUNDIGEN EN DE KEURINGSRADEN.

I.

Om te beginnen stel ik vast, dat het schrijven van 7 December 1922 afdeling dienstplicht n°. 32 H departement van oorlog *wel effect* gehad heeft; zie onder IV bldz. 124 *Ned. Tijdschr. voor Geneeskunde* van 6 Januari 1923.

Verder is mij uit privé-inlichtingen van een lid van de Tweede Kamer gebleken, dat de minister van oorlog van meening is, dat „nu de tweede dokter zal vervallen, de arbeidsduur per dag vermoedelijk 5 à 6 uur zal bedragen voor ongeveer 45 keuringen”. De minister van oorlog geeft derhalve toe, dat één dokter dubbel zooveel werk zal moeten verrichten. Let dus wel: de keurende geneesheeren moeten dubbel zooveel werk verrichten en krijgen bovendien 25 pCt. korting op hun salaris.

Verder wordt mij uit dezelfde bron bericht, dat door den minister van oorlog de quaestie der Keuringsraden „ook met den voorzitter van de Maatsch. tot bevord. der Geneesk. is besproken en dat deze zich met de genomen maatregelen heeft verenigd”. Dit laatst nu zal voor velen met mij een bittere ontgoocheling wezen; wij hadden en speciaal nog na de laatste mededeeling van het hoofdbestuur zie bldz.

1251 *Ned. Tijdschr. voor Gen.* van 25 Maart 1922 een andere houding van het hoofdbestuur in deze verwacht en met recht mogen onderstellen, dat onze belangen en niet minder die van onze patiënten onder de militieplichtigen beter behartigd waren. Ik blijf namelijk bij mijn meening, dat de rechtspositie der militieplichtigen gewaarborgd door het onderzoek door *twee* geneeskundigen, *niet* aangetast mag worden door den minister van oorlog.

Ten slotte een ernstigen en dringenden raad aan alle collega's, die militieplichtigen kennen, die voor afkeuring in aanmerking komen, en hoewel naar hun meening „ongeschikt voor den dienst” toch goedgekeurd zullen worden door een keuringsraad. Neemt kennis van: Art. 11. 1ste lid van de dienstplichtwet luidende als volgt:

„Een nieuw geneeskundig onderzoek van een ingeschrevene, omtrent wien door den Keuringsraad uitspraak is gedaan, kan *binnen tien dagen* — te rekenen van den dag, waarop de uitspraak in het openbaar is medegedeeld — worden zangevraagd door den ingeschrevene, wien de uitspraak geldt, door elk der overige voor de gemeente ingeschreven personen of door den wettigen vertegenwoordiger”.

Het verzoekschrift moet bij den burgemeester van de plaats van inschrijving ingediend worden.

Alkmaar, 6 Januari 1923.

J. H. PAMEIJER.

II.

De lange jaren, dat PAMEIJER aan keuringen heeft deelgenomen, hebben hem toch blijkbaar onbekend doen blijven met de eischen der militiekeuring. Het keuringsreglement immers eischt voor afkeuring genoegzame zekerheid, dat een bepaalde ziekte bestaat. Bij twijfel moet dus worden goedgekeurd. De verantwoordelijkheid van den geneeskundige wordt bovendien verlicht door het feit, dat de uitspraak over de goedgekeurden slechts een voorloopig judicium is. Het heeft dan ook geen zin zooals PAMEIJER zijn tijd te verdoen met het ontmaskeren van simulanten. De snelheid van het keuren is grootendeels een zaak van organisatie. Dat PAMEIJER nog spreekt van „dubbel werk” bewijst, dat hij het onjuiste standpunt inneemt, dat ieder geneeskundige de helft van het aantal kandidaten onderzoekt.

Onlogisch is het van KRIJGER de fouten van het huidige „tweeman-stelsel” te betrekken op het toekomstige „éénman-stelsel”.

Dat een epilepticus, ondanks waarschuwing van den arts, wordt goedgekeurd, is het noodwendig gevolg van de vele waardelooze en veelal onbetrouwbare briefjes, die de kandidaten ter keuring meebrengen, waarmee niets persoonlijks is bedoeld tegen KRIJGER, die mij onbekend is.

Het verdient aanbeveling den keuringsraad het recht te geven de onderzochten in drie groepen te verdeelen: 1. geschikt, 2. ongeschikt; 3. twijfelaars (dus voorloopig goedgekeurd), terwijl bovendien de verplichting worde opgelegd, dat deze laatste groep bij opkomst onder de wapenen ambtshalve aan een strenge keuring worde onderworpen.

Amsterdam, 8 Januari 1923.

W. F. ENKLAAR.

EIGENAARDIGE ZUINIGHEID.

Volgens mededeeling in het laatste N^o. van dit *Tijdschrift* zal van de medewerking van burgergeneeskundigen bij de militie-keuringsraden geen gebruik meer worden gemaakt. Als regel zal nu een oud-officier van gezondheid den tournee met den keuringsraad medemaken. Behalve het vastgestelde tarief ontvangt deze zijn reiskosten en vergoeding voor een volledig dag- en nachtverblijf.

Een en ander zal ongeveer het dubbele bedragen van hetgeen een plaatselijk geneesheer kan en mag rekenen. Is dat nu zuinigheid betrachten?

Doetinchem, 7 Januari 1923.

J. BARDET.